

Krigsministeren (Madsen): Det Lovforslag, der her foreligger for det høje Ting, gaar ud paa en Overførelse til 1ste Artilleribataillon af en Del af det paa Sessionen for 1904 til Fodfolket udskrevne Mandskab. Det gælder her en rent midlertidig Foranstaltning, hvorved det bliver muligt at hjemsende Resten af det den 13de Februar i Aar ekstraordinært indkaldte Mandskab, som endnu er tilbage paa Københavns Søbefæstning. Den Bemyndigelse, som eventuelt vil blive given, til fra Fodfolksregimenterne at overføre 360 Rekrutter til 1ste Artilleribataillon, gælder kun for i Aar, og der sker ikke ved denne Foranstaltning nogen Forøgelse af den for Fodfolket og 1ste Artilleribataillon tilsammen ved Hærloven fastsatte Styrke for Aargangen 1904. Jeg skal i øvrigt tillade mig at henvise til de Motiver, der ledsage Lovforslaget, idet jeg anbefaler dette til hurtig og velvillig Behandling af det høje Landsting.

Rambusch: Dette Lovforslag har jo i første Instans til Hensigt at hjælpe paa den Ubillighed, som fra en vis Side set kan siges at være fremkommen ved en Del Artilleristers Indkaldelse til ekstraordinær Tjeneste. Det er jo en beklagelig Kendsgerning, at man overhovedet ikke kan faa Værnepligtsbyrden til at hvile lige paa alle, idet nogle faa mere end andre, og det fortjener derfor i høj Grad Paa-skønnelse, naar Opmærksomheden først er henvendt paa denne Omstændighed, at man da gør, hvad man kan, for at afhjælpe denne Ubillighed. Fra dette Synspunkt set kan den foreslaaede Foranstaltning derfor ikke andet end vinde Bifald fra alle Sider, den er et Udslag af den højtærede Krigsministers Omsorg for Mandskabet og af hans Villie til at gøre Tjenesten for dem saa let som mulig.

Noget anderledes stiller det sig, naar Talen er om Maaden, hvorpaa den Erstatning skal tilvejebringes, som gør det muligt at hjemsende det ekstraordinært indkaldte Mandskab, idet man her har valgt at tage af det Mandskab, som ellers var bestemt til at uddannes ved Fodfolksbataillonerne. Det ligger nær at sige, at Fodfolket er saa stort, at det ikke kan betyde noget, om man berøver det 360 Mand fordelt paa 10 Batailloner, altsaa 36 Mand fra hver Bataillon. Det er dog ikke uden Ulempe, og jeg føler mig forpligtet til at gøre opmærksom derpaa. Det er en Gene for Uddannelsen ved Fodfolket, naar Batail-

lonerne blive for smaa. De bestaa for Tiden ikke af mere end 480 Mand, og disse reduceres dels ved Afgang og dels ved forskellige Afgivelser ganske betydeligt, saa at Antallet undertiden kommer betænkeligt nær ned til 400 Mand, hvilket maa anses for at være det mindste, hvorved man kan udføre alle de Evolutioner, som Reglementet foreskriver. Kommer man væsentlig derunder, risikeres det, at Uddannelsen bliver mangelfuld. De, der have tjent i Geledet, ville kunne indse, at naar Antallet synker saa langt ned, at en Deling ikke kan bestaa af 12 Roder, vil man ikke kunne inddele i Sektioner, og derved opstaar der en følelig Mangel. Lovforslaget medfører altsaa en Ulempe for Fodfolkets Vedkommende, som jeg synes, jeg maa gøre opmærksom paa. Det er ogsaa en Kendsgerning, at man i Fodfolkskredse er alt andet end glad ved denne Foranstaltning. Det gaar jo imidlertid saaledes, at man af de forskellige Onder vælger det mindste, og naar jeg har fundet mig forpligtet til at gøre opmærksom paa det nys nævnte Forhold, er det ikke i det Øjemed at anbefale eller tilraade at modsætte sig Lovforslaget, kun skal man vide, hvad det er man gaar ind paa. Man kunde jo spørge, om det var nødvendigt netop at tage dette Mandskab fra Fodfolket. Det skulde synes langt heldigere at tage det blandt dem, som ikke indkaldes. Der er jo altid mange overtallige Numre, det er ikke nu, som tidligere, hvor alt det vaabenføre Mandskab blev indøvet. Den Gang vilde en Foranstaltning, som den her foreslaaede, ikke have haft meget at betyde. Nu, da Tilgangen til Fodfolket er saa begrænset, stiller Sagen sig derimod anderledes. Man burde derfor have taget Mandskabet af de overtallige Numre, og naar det ikke er sket, er det beklageligt. Det er selvfølgelig væsentlig af finansielle Hensyn — og dem undervurderer jeg paa ingen Maade — dem maa man naturligvis respektere — men der kan være delte Meninger om, hvorvidt det er rigtigt at give disse Hensyn en saa overvejende Indflydelse, at der fremkommer væsentlige Ulemper. Meget vilde det dog ikke koste, om man indkaldte disse forholdsvis faa Mand flere end dem, der ellers komme til at aftjene deres Værnepligt, og indøvede dem som Artillerister. Det er disse Bemærkninger, som jeg har fundet det nødvendigt at gøre, men, som jeg allerede har sagt, ere mine Betæneligheder ikke saa store, at jeg vil